

Vinko
Möderndorfer

GREM bolijo me noge od dolge poti
sedem na kamen in zavijem človeka
v svojo dlan

daj mi zdaj moj mir

bolijo me noge od dolge poti
sedem na kamen in zavijem človeka
v svojo dlan

mir je v tebi

AMPAK preteklost je bila vsega kriva
sedela sva na pesku posutem po
asfaltu

jedla si jabolko z rdečo progjo v jedru
jedla si jabolko z rdečo progjo v jedru

jedro je bilo zamolklo žareče
in ne ti ne jaz nisva
storila ničesar

sonce je sijalo
 asfalt pa je bil tako vroč
 tako lepljivo vroč

AMPAK zdaj se ne morem
 več spomniti kakšne barve
 je bilo sonce

včasih

žareče
 pekoče

modro

MODRA BARVA je barva neskočne ljubezni

pa naj bo
 moj vrt
 ali tvoje jabolko

povsod so drevesa enaka
 in večna

PA ČE TI REČEM v srebrnem oklepu ujeta čepiš
 DA SI ŠKOLJKA nekje na robu zrcalnih
 otokov majhnih
 čisto majhnih bisernih drobcev

da se zapiraš v svoj oklep
 da barva kot iskra skače vate
 če ti rečem
 da so vsi ljudje ki jih imaš rada
 dobri in lepi

pa če ti rečem da si školjka

Z VODENIM OČESOM si iskala točko bivanja
 KRHKKE LUPINE

tu!
 poglej!
 sem rekel

velika radost
 kot bi bil dan

ampak jaz rečem

dan seva

in ti rečeš

nikoli še nisem videla
 kako dan seva

TA VEČER ko v tem prečudovitem bivanju
 debeli medeni izrastki štrle skozi
 misli

ta večer
 ko so tvoji lasje še bolj zlati
 in ko so tvoje besede še bolj sočne

ta večer
 ko si z dolgimi
 bleščečimi kitami prepletena
 in so tvoje ustnice kot bi
 večere presajal

ta večer
 pravim
 ne samo zaradi preteklosti
 ne samo zaradi tvojih besed

ta večer
 v tem prečudovitem bivanju
 ko so tvoji lasje še bolj zlati